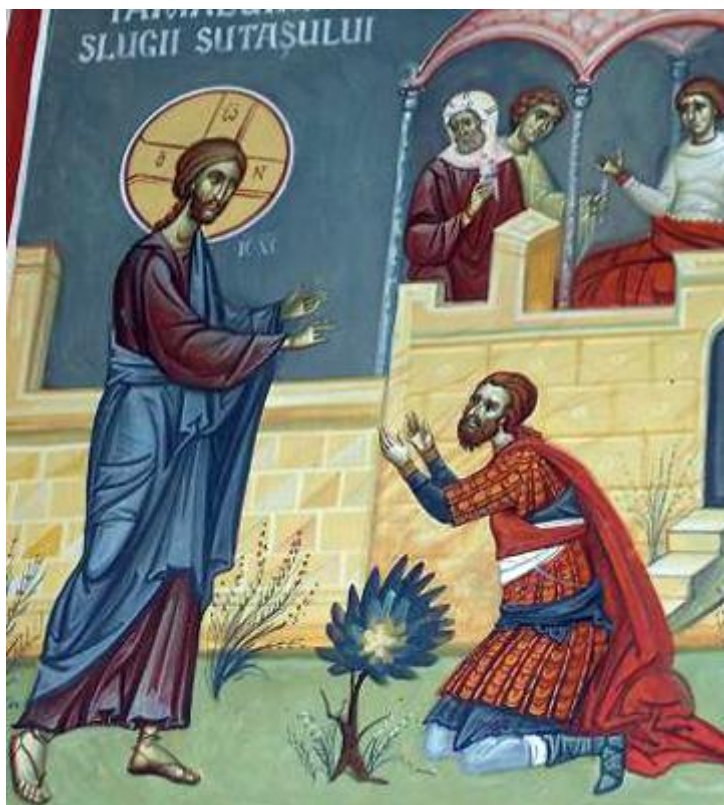
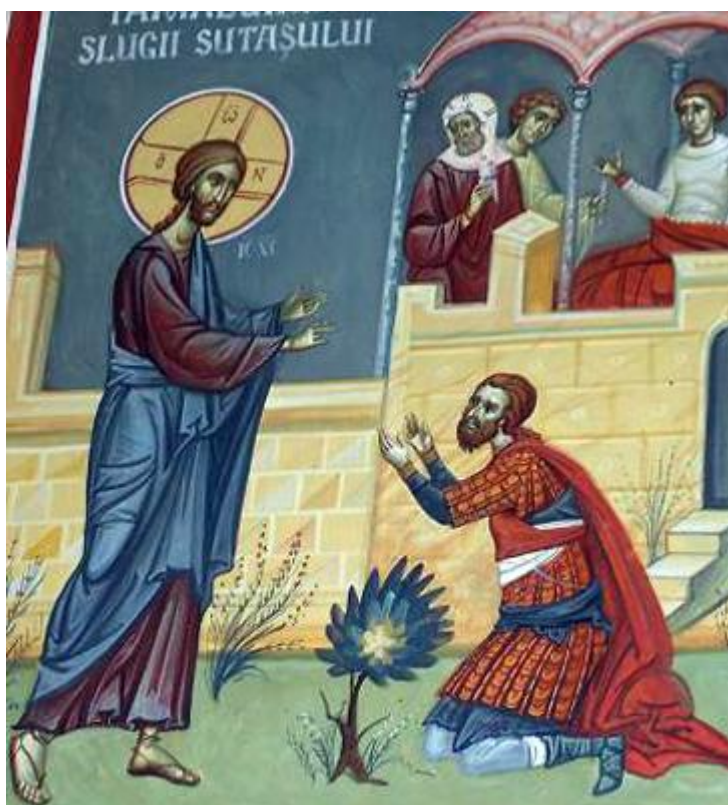


Θέλεις να σε θαυμάσει; (Αρχιμανδρίτη Βαρνάβα Λαμπρόπουλου)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)





Σε κάθε θαύμα του Χριστού θαυμάζομε την δύναμή Του και την αγάπη Του προς εμάς. Και Τον δοξάζομε.

Σε μερικά θαύματά Του όμως, βλέπομε και τον Χριστό να θαυμάζει μερικούς ανθρώπους. Και να τους δοξάζει.

Ένα τέτοιο περιστατικό είναι και το θαύμα της θεραπείας του δούλου του εκατοντάρχου (Ματθ. 8, 5-14). Ένας ρωμαίος αξιωματικός, άνθρωπος που δεν ήταν καν Ισραηλίτης, ζητάει από τον Χριστό να θεραπεύσει τον κατάκοιτο δούλο του. Και όταν ο Χριστός δέχεται να πάει στον σπίτι του, για να τον θεραπεύσει, ο αξιωματικός του απαντάει: «Κύριε, δεν είμαι άξιος να μεις κάτω από την στέγη του σπιτιού μου. Πες μόνο ένα λόγο και θα θεραπευθή ο δούλος μου. Φτάνει η εντολή σου. Και εγώ έχω στρατιώτες υπό την εξουσία μου. Και όταν λέω σε κάποιον «έλα», αυτός υπακούει και έρχεται• και όταν λέω στον άλλον «κάνε αυτό», αυτός υπακούει και το κάνει»!

Τότε ο Χριστός θαύμασε την μεγάλη πίστη του. Και είπε προς αυτούς που Τον ακολουθούσαν: «Σας διαβεβαιώνω, ότι τόση πίστη, ούτε ανάμεσα στους Ισραηλίτες δεν βρήκα».

* * *

Δεν είναι μικρό πράγμα να θαυμάζει ο Χριστός έναν άνθρωπο! Υπάρχει άραγε μεγαλύτερη δόξα; Μεγαλύτερη τιμή; Ο Θεός να θαυμάζει έναν άνθρωπο! Να τον δοξάζει!

Και ο Θεός δεν δοξάζει τον άνθρωπο για τα χαρίσματα, που του έχει δώσει. Τον θαυμάζει και τον δοξάζει για τις αρετές του• που για να τις αποκτήσει ο άνθρωπος έβαλε και ο ίδιος το δικό του χεράκι• την δική του προσπάθεια• τον δικό του αγώνα. Για τον Θεό, η ομορφιά του ανθρώπου δεν έγκειται στα ωραία μάτια και στο παλληκαρίσιο ανάστημα. Ο Θεός δεν τιμάει και δεν θαυμάζει σε μας τα δικά του δώρα. Ο Θεός πάνω από όλα τιμάει και θαυμάζει σε μας, τον δικό μας ΚΟΠΟ και την δική μας φιλότιμη ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ, να καλλιεργήσωμε – όσο μπορούμε περισσότερο – τα χαρίσματα που μας έδωσε.

Και ο ρωμαίος εκατόνταρχος, είναι φανερό, ότι είχε δουλέψει πάνω στον εαυτό του με καθαρή συνείδηση. Δεν «καβάλησε το καλάμι» εξ αιτίας του αξιώματός του. Εγνώριζε και ανεγνώριζε την αδυναμία του και τις ατέλειές του. Και αυτή η αυτογνωσία του τον έκανε ταπεινό και προσγειωμένο.

Γι' αυτό, βλέποντας το μεγαλείο του Χριστού, δεν αισθάνθηκε τον εαυτό του άξιο να Τον δεχθή ούτε κάτω από την στέγη του σπιτιού του!

* * *

Μπορεί ποτέ να έχει «ταπείνωση» και «αυτογνωσία» ο άνθρωπος, που

- ΑΠΑΙΤΕΙ από τον Θεό – θέτοντάς Του μάλιστα και χρονικές προθεσμίες – να του φανερώσει η να του δώσει πράγματα: υγεία, ζωή, ευτυχία, δουλειά!...
- δέχεται τυχόν οράματά του η «αποκαλύψεις», με σιγουριά ότι προέρχονται από τον Θεό;
- ζητεί από τον Θεό σημεία και θαύματα, θεωρώντας τον Θεό υποχρεωμένο να του κάμει ο,τι Του ζητάει;

Οι άγιοι, ποτέ δεν θεωρούσαν τον εαυτό τους άξιο, να λάβουν από τον Θεό χαρίσματα. Το μόνο που Του ζητούσαν με επιμονή και υπομονή στην προσευχή τους, ήταν το έλεος του Θεού. Την συγχώρηση των αμαρτιών τους. Την λύτρωσή τους από την αιωνία κόλαση του χωρισμού τους από το Φως του Προσώπου Του.

Και όταν κάποτε ο Θεός τους έδινε κάποιο ιδιαίτερο χάρισμά Του, πολλοί Τον παρακαλούσαν να τους το πάρει πίσω, φοβούμενοι την έπαρση και την υπερηφάνεια.

Το μεγαλύτερο, λοιπόν, χάρισμα που θα ήταν καλό να ζητάμε από τον Θεό, είναι η πίστη και η ταπείνωση εκείνου του εκατοντάρχου. Είναι ο μόνος σίγουρος τρόπος για να «χωρέσει» ο Χριστός κάτω από την στέγη της ψυχής μας.

Πηγή:ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ